

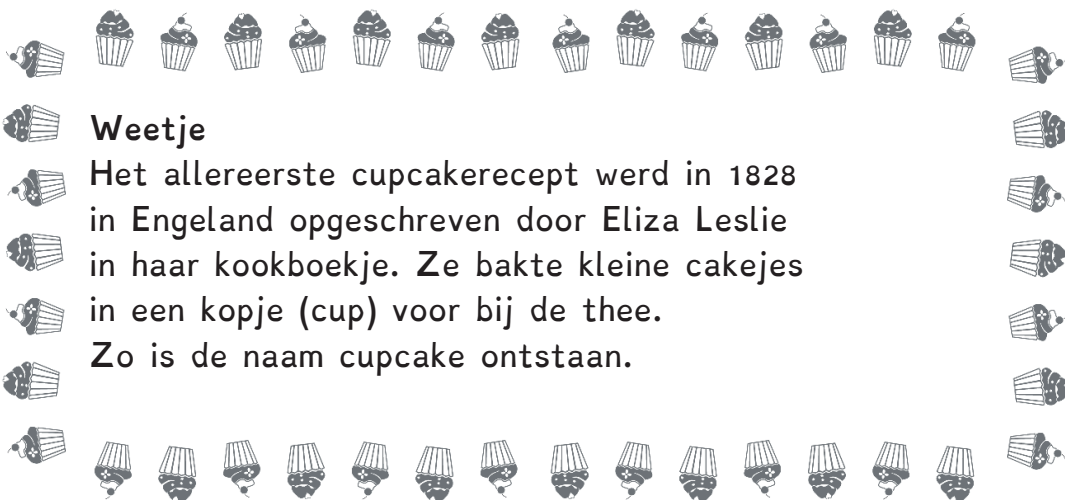
Marion van de Coolwijk

De Cupcakeclub

Het geheime recept

δ

Rare fratsen

Weetje

Het allereerste cupcakerecept werd in 1828 in Engeland opgeschreven door Eliza Leslie in haar kookboekje. Ze bakte kleine cakejes in een kopje (cup) voor bij de thee. Zo is de naam cupcake ontstaan.

‘Wat doe jij nou hier?’ Sep likt wat slagroom van zijn spatel. ‘Het is vier uur in de morgen.’ Zilver staat in haar pyjama in de deuropening van de bakkerij. Ze wiebelt met haar tenen in haar sloffen. ‘Ik kan niet slapen, pap.’ Ze kijkt om zich heen. ‘Is Boaz er nog niet?’ Haar vader schudt zijn hoofd. ‘Nee, die zal zo wel komen. Hij is altijd een beetje laat.’ Zilver loopt naar haar vader toe. ‘Mag ik meehelpen?’ Ze kijkt naar de werktafel. Daar liggen lange stroken cake. ‘Wat maak je?’ ‘Slagroomstammen.’ ‘Mmm, lekker.’ Zilver steekt haar vinger in de kom

met slagroom. Een grote klodder slagroom wiebelt op haar wijsvinger. Dan valt de klodder op de tafel. 'Hola, die slagroom heb ik nodig.' Sep schuift de kom naar achteren. 'En jij gaat naar bed, jongedame. Nog even slapen. Je moet straks naar school.' 'Maar pap...'

'Nu!' Sep kijkt streng.

Teleurgesteld draait Zilver zich om. Haar vader is in een niet zo goed humeur. Ze kan maar beter doen wat hij zegt. Als ze bij de deur is, hoort ze hem praten. Ze draait zich om en ziet dat hij aan het bellen is.

'Je zou hier om vier uur zijn, Boaz. Het brood moet de ovens in. Het krentenbrood moet nog gekneet worden. En de bestelling van mevrouw De Jager moet om negen uur klaar zijn.' Sep ijsbeert langs de bakkerstafel. 'Niets mee te maken.

Je werkt hier en dus ben je op tijd.

Zo moeilijk is dat toch niet?'

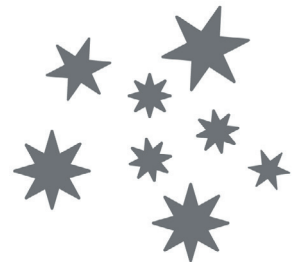
Zilver leunt tegen de deurpost.

Dat is al de derde keer deze week.

Boaz is leerlingbakker.

Hij zit op de bakkersschool. Hij werkt een paar dagen in de week in de bakkerij van haar vader. Zo leer je het vak.

Boaz wil graag bakker worden. Maar het lukt hem niet om vroeg op te staan. Bakkers moeten vroeg beginnen. Haar vader staat elke ochtend om drie uur op om brood te bakken en taarten te maken. Die gaan dan diezelfde ochtend de winkel in, zodat de mensen vers brood en gebak kunnen kopen. Zilver's ouders hebben een bakkerij met een winkel aan hun huis vast. Je kunt zo vanuit huis de winkel of de bakkerij

in lopen. Zilver is vaak in de bakkerij.
Het ruikt er zo lekker en ze vindt het fijn
om haar vader te helpen. Haar ouders staan allebei
in de winkel.

Als het niet zo druk is, dan is mama thuis.
En soms helpt Josje mee in de winkel.
Ze is de oudste zus van Jan-Willem,
haar overbuurjongen.

‘Weet je wat, Boaz?’ roept Sep door de telefoon.
‘Je hoeft helemaal niet meer te komen. Je bent
ontslagen!’ Hij smijt zijn mobiel op de werktafel.
Het apparaat schuift zo in de grote klodder slagroom.
‘Ook dat nog!’ Hij vist zijn telefoon uit de slagroom.
Met zijn schort veegt hij hem schoon.
‘Die jongen moet maar een ander vak gaan leren.’
Zilver zegt niks.

Haar vader schudt zijn hoofd. ‘Nu zit ik
met de gebakken peren. Hoe krijg ik alles op tijd
klaar?’ Zilver grist een witte bakkersjas
van de kapstok en trekt die aan over haar pyjama.
‘Ik maak de taarten af, dan kun jij de broden bakken.’
De toon in haar stem maakt dat haar vader
niet tegensputtert. Ze pakt een witte muts
en zet die op haar hoofd.

Behendig propt ze al haar haren
in de muts. ‘Zeg maar wat ik moet doen.’

Zilver wijst naar de cakestroken.

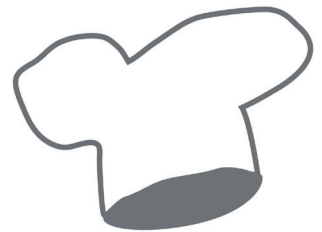
‘Slagroom erop?’ Haar vader knikt.

‘Zeven slagroomstammen, drie lagen,
nootjes rondom en fruit bovenop.’

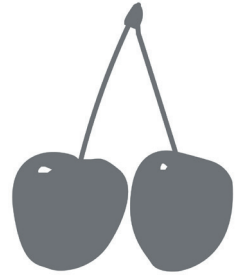
Mevrouw De Jager wil geen chocoladeblaadjes.’

Zilver lacht. ‘Oké, het komt allemaal goed, pap.’

Terwijl haar vader naar de ovens loopt en de platen

met brooddeeg erin schuift,
pakt Zilver de kom met slagroom.
Met een spatel schept ze er
wat slagroom uit. Ze smeert de room
op de eerste strook cake.

Een laag van precies één centimeter.
Zilver heeft al geteld dat er
21 cakestroken zijn. Zeven taarten van drie lagen
cake is 21. Gewoon de tafel van zeven. Of de tafel
van drie. Dat blijft hetzelfde. Keersommen kun je
omdraaien. Plussommen ook, maar minssommen niet.
Ze smeert zeven stroken in met slagroom.
Dan pakt ze een lege strook cake en legt die
op de laag slagroom. Cake, slagroom, cake.
Het wordt al een echte taart. Zilver legt
op alle lagen slagroom een strook cake. Nu kan ze
weer slagroom smeren. Voorzichtig, want de taarten
mogen niet inzakken. Eindelijk kan ze de laatste laag
cake erop leggen. Ziezo, zeven mooie slagroomstam
men. Maar ze zijn nog wel wat kaal.
Eerst de nootjes. Ze smeert de taarten rondom
in met een dun laagje slagroom. Dan pakt ze
de schaal met nootjes. Ze veegt haar handen schoon
en pakt een handvol nootjes. Voorzichtig duwt ze
de nootjes tegen de zijkant van de taart aan.
De nootjes blijven plakken in de slagroom. Even later
kijkt Zilver tevreden naar het resultaat.
‘Nu de bovenkant versieren,’ mompelt ze.
Behendig schept ze wat slagroom in een spuitzak.
Ze draait de bovenkant dicht en draait net zolang
door tot er slagroom uit het tuutje komt. Ze weet
hoe een slagroomspruit werkt. Dat heeft ze geleerd
van haar vader. Een mooie toef slagroom belandt op

de eerste slagroomstam. En nog één, en nog één.
Drie prachtige toefjes room.
Zilver bijt op het puntje van haar tong. Dit is heel precies werk. Op alle slagroomstammen spuit ze drie toefjes. Het lukt! Opgelucht haalt ze adem.
Nu alleen het fruit nog.
Ze loopt naar de koeling en pakt een schaal met gesneden stukjes fruit. Ananas, kiwi, kersen, appel, peer. Hoe zal ze het doen?
Terwijl haar vader met een grote bak krentendeeg achter haar langs loopt, duwt Zilver in alle toefjes slagroom een schijfje kiwi.
'Gaat-ie goed?' Sep kijkt tevreden. 'Maak je ze niet te lekker? Straks moet ik jou nog in dienst nemen, omdat de klanten jouw taarten zo lekker vinden.'
'Ik wil later ook bakker worden,' zegt Zilver.
'Of nee, geen bakker. Broden bakken vind ik saai. Ik wil taartenbakker worden.' Zilver stopt een kers in haar mond. 'Kan dat ook?'
'Jazeker,' zegt haar vader. 'Dat noem je een patissier.'
'Een wat? Pa-tie-siejee?'
'Dat is Frans voor taartenbakker.'
'O, nou... ik wil gewoon taartenbakker worden. Of eigenlijk cupcakebakker.' Ze kijkt naar haar vader.
'Is daar ook een moeilijk woord voor?'
'Nee, niet dat ik weet. Cupcake is een Engels woord.'
'Dat wil ik dus.' Zilver duwt een schijfje appel in de slagroom. 'Taarten zijn zo groot en altijd hetzelfde. Cupcakes niet. Die zijn elke keer anders.'
'Cupcakes zijn leuk voor kinderen,' zegt haar vader.
'Om zelf thuis te maken. Maar voor een bakker als ik

zijn cupcakes niets. Daar zitten mijn klanten niet op te wachten.'

'Waarom niet?' Zilver draait zich om. 'Cupcakes zijn leuk en lekker. Wedden dat de mensen ze gaan kopen als je ze in de etalage zet?' Sep schudt zijn hoofd.

'Ik wed niet op de vroege ochtend.' Hij geeft Zilver een knipoog. 'Maak die slagroomstammen nu maar af. Dan kun je mij nog even helpen met de koekjes.

En de broden moeten ook de winkel in.'

Tegen zeven uur zitten Zilver en Sep in de keuken aan het ontbijt. Ze hebben hard gewerkt, maar het is allemaal gelukt. De broden liggen in de schappen.

De taarten voor mevrouw De Jager staan klaar.

De koekjes zijn ingepakt.

En de krentenbroden liggen op de toonbank.

Over een half uur gaat de winkel open.

Mama schuift een gebakken ei op het bord van Zilver.

'Dus jij hebt papa geholpen?'

Zilver grist een boterham uit de mand en knikt.

'Het ging hartstikke goed, mam.' Ze kijkt naar Sep.

'Morgen weer?'

'Niets daarvan, jongedame,' zegt haar vader.

'Morgen blijf jij lekker in bed liggen.'

'Maar pap, ik...' Er krabbelt iets aan Zilvers been en ze schuift haar stoel naar achteren.

'Hee, kleine Pippie. Wil jij ook een stukje brood?'

Zilver pakt het poesje op en zet het op haar schoot.

'Pippie mag geen brood, hoor,' zegt haar moeder.

Zilver knikt. 'Heb jij al eten gehad?' Ze duwt haar gezicht in de zachte vacht van Pippie.

Maar het poesje geeft zich niet zomaar gewonnen.

Vliegenvlug glipt hij uit de omarming van Zilver en schiet de tafel op. Voordat Zilver iets kan doen,

likt hij aan het eigeel van haar ei.

‘Foei, Pippie! Dat mag niet.’

Ze pakt Pippie op en zet hem op de grond. ‘Stoute Pippie!’

Het poesje piept

en rent de keuken uit.

‘Je hebt een poesje met pit uitgekozen, Zilver,’

zegt haar vader en hij lacht. ‘Past wel een beetje bij jou.’

‘Hij was de grappigste,’ zegt Zilver. Ze denkt terug aan het moment dat ze voor het nest met kittens stond en er eentje mocht uitkiezen voor haar verjaardag. Wel een uur lang had ze naast de mand van de moederpoes gezeten. Moeilijk, hoor.

De ene kitten had een mooie vacht. De andere had lieve ogen. Maar er was er eentje die echt opviel.

Brutaal rende hij op Zilver af en begon haar kopjes te geven. Telkens als ze hem wilde aaien, rende hij weer naar zijn moeder. Het was een grappig spel.

Zilver was meteen weg van dit geinige poesje.

‘En de ondeugendste,’ zegt haar vader met een knipoog. ‘Als je maar goed oplet dat Pippie nooit in de bakkerij komt.’

‘Jaha.’ Zilver schuift haar bord naar achteren.

Dat ei hoeft ze niet meer. Ze neemt wel een boterham met hagelslag. ‘Dat weet ik nou wel, hoor.’ ‘Het is heel belangrijk dat...’

‘...dat de bakkerij vrij van kattenharen is,’

vult Zilver aan.

‘Dat heb je al honderd keer gezegd, pap.’

‘En nu eten, je moet zo naar school. Je hebt hard gewerkt.’

‘Ik vind het geen fijn idee dat Zilver al zo vroeg aan het werk is,’ zegt mama. ‘Was dat nou nodig?’ Sep kijkt op. ‘Boaz was er weer niet. Ik heb hem ontslagen.’

‘Wat?’ roept mama.

‘Bakker worden is niets voor hem. Elke ochtend moet ik hem uit bed bellen. Dat is toch geen doen?’

‘Maar zijn school dan?’

‘Ik bel zijn leraar wel op om het uit te leggen.’

‘En nu?’ Mama kijkt bezorgd. ‘Komt er een nieuwe? Ik wil niet dat Zilver elke ochtend...’ ‘Voorlopig even niet,’ antwoordt haar man. ‘En maak je geen zorgen. Ik red het wel in mijn eentje. Ik sta gewoon wat vroeger op.’ ‘Maar...’ Mama kijkt naar Zilver.

‘Hoe moet het nu met Zilvers feestje?’

Zilver schrikt. Dat is waar. Haar feestje is woensdag.

Melina, Sara, Amy en Jan-Willem komen

en ze zouden een taart gaan bakken in de bakkerij.

Samen met Boaz. Hij zou hen helpen.

Haar vader haalt zijn schouders op. ‘Dan gaat ze naar de film. Er draait vast wel iets voor kinderen.’

Zilver laat haar boterham vallen. ‘Ik wil niet naar de film. Ik wil een taart bakken.’ ‘Naar de film is toch ook leuk?’

‘Maar het stond op mijn uitnodiging,’ roept Zilver.

‘De hele klas weet dat we in de bakkerij iets lekkers gaan maken. Het is stom als het opeens niet doorgaat.’

‘Soms gaan dingen anders in het leven.’

‘Je hebt het beloofd!’

‘Het spijt me, liefje. Maar het kan niet. Ik sta

in de winkel. Woensdagmiddag is het extra druk. Jullie mogen niet zonder toezicht de bakkerij in om een taart te bakken.

Taarten hebben aandacht nodig en de juiste ingrediënten.

Daar moet een bakker bij zijn, anders mislukt het.

Dat wil je toch ook niet?’

‘Nee!’

‘Nou dan. Het is echt beter als je woensdag iets anders gaat doen. Een taart bakken is echt veel te hoog gegrepen voor kinderen.’ ‘Dat is niet eerlijk!’

Zilver balt haar vuisten. ‘Ik heb je vanmorgen toch ook goed geholpen? Ik heb zeven taarten gemaakt.’

Sep schudt zijn hoofd. ‘Die waren al bijna klaar.

En trouwens, dat waren slagroomstammen. Dat is heel wat anders dan een taart.’ ‘Nou en? Ik zie het verschil niet.’

Zilver voelt haar hart bonzen.

‘Behalve dan dat de één rond is

en de ander langwerpig.’

‘Een taart bakken vraagt vakmanschap,’ legt haar

vader uit. ‘Dat doe je niet even zomaar.

Echt, Zilver... dat kunnen kinderen niet alleen.’

Zilver bijt op haar lip. ‘En cupcakes?’

Ze zit nu rechtop.

‘Cupcakes?’ Haar vader kijkt verbaasd.

‘Ja, cupcakes.’

‘Wat bedoel je?’

‘Nou, zoals ik het zeg. Mogen kinderen wel cupcakes bakken? Je zei vanochtend zelf dat cupcakes voor kinderen waren.’ ‘Eh... ja, dat is waar. Maar...’

‘Nou, dan is het probleem opgelost.’ Zilver kijkt

